

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Μαρτίου 1994 *

Στην υπόθεση C-338/93 I,

Paul De Hoe, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Varese (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον M. Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 28 Απριλίου 1993 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-523), και με την οποία ζητείται η ακύρωση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco (εισηγητή) και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και P. J. G. Karteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann

γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Ιουλίου 1993, ο Paul De Hoe άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, αναιρέση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993 στην υπόθεση T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-523), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή του με την οποία ζητούσε, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 15ης Ιανουαρίου 1992, περί αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών της και, αφετέρου, την καταβολή αποζημιώσεως.
- 2 Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου που περιέχονται στη Διάταξή του (σκέψεις 1 έως 11) προκύπτει ότι ο Paul De Hoe είναι υπάλληλος της Επιτροπής στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra (Ιταλία) (στο εξής: ΚΚΕε

Ispra), όπου ήταν υπεύθυνος, μέχρι τον Ιανουάριο του 1992, της υπηρεσίας δημοσιεύσεων η οποία υπαγόταν στη μονάδα «τεκμηρίωση και δημοσιεύσεις».

3 Στα πλαίσια αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών η οποία πραγματοποιήθηκε στις 15 Ιανουαρίου 1992, η υπηρεσία αυτή υπήχθη στη μονάδα δημοσίων σχέσεων και ο αναιρεσείων απομακρύνθηκε από τη θέση που κατείχε μέχρι τότε. Στις 25 Φεβρουαρίου 1992 υπέβαλε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ), με την οποία ζήτησε «τη διατήρηση των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων (του) ή αυστηρώς ισοδύναμη θέση, προκειμένου να μπορεί να ασκεί πλήρως το επάγγελμά (του) και τις ικανότητές (του)», καθώς και την «αποκατάσταση της βλάβης που υπέστη».

4 Επειδή η Επιτροπή δεν απάντησε στην ένστασή του αυτή, ο Paul De Hoe άσκησε στις 2 Οκτωβρίου 1992 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.

5 Το δικόγραφο που κατατέθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου περιλαμβάνει ένα τρίτο μέρος με τον τίτλο «Νομικές παρατηρήσεις» το οποίο έχει ως εξής:

«α) Ο προσφεύγων παραπέμπει στα σημεία που ανέπτυξε στα παραρτήματα 4.1 έως 4.21, σ. 10.

Για τους λόγους αυτούς και ενόψει όλων των άλλων ισχυρισμών που συνάγονται, προτείνονται ή θα συμπληρωθούν ακόμη και αυτεπαγγέλτως

ο προσφεύγων, ο οποίος στρέφεται κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

ζητεί από το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων:

β) να ακυρώσει την απόφαση της καθής με την οποία απορρίφθηκε η κατά το άρθρο 90 του ΚΥΚ διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, διότι η καθής

δεν αναγνώρισε υπέρ του προσφεύγοντος τη διατήρηση των καθηκόντων και των αρμοδιοτήτων του και/ή ισοδύναμη θέση προκειμένου να μπορεί να ασκεί πλήρως το επάγγελμα και τις ικανότητές του (βλ. διοικητική ένσταση, σ. 2 και 3),

- γ) να αναγνωρίσει ότι η καθής, αρνούμενη στον προσφεύγοντα να συνεχίσει να ασκεί τα καθήκοντά του, κίνησε εις βάρος του πειθαρχική διαδικασία, όπως προβλέπεται στο παράρτημα ΙΧ του ΚΥΚ, χωρίς να εφαρμοστούν οι διοικητικοί κανόνες,
- δ) να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση ύψους 500 000 βελγικών φράγκων (BFR), λόγω ηθικής και υλικής βλάβης (βλ. ανωτέρω σημείο β'),
- ε) να υποχρεώσει επίσης την καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση ύψους 500 000 BFR, λόγω ηθικής και υλικής βλάβης (βλ. ανωτέρω σημείο γ'),
- στ) ο προσφεύγων επικαλείται το σύνολο των αιτιάσεων περί των οποίων γίνεται λόγος στα κείμενα που συντάξε και ιδίως τα πραγματικά περιστατικά που περιγράφονται στο σημείο 2.11 των σελίδων 6 και 7,
- ζ) συνεπώς, ζητεί να του καταβάλει η καθής, λόγω συρροής ηθικής και υλικής βλάβης, το ποσό του 1 000 000 BFR (βλ. ανωτέρω σημείο στ'),
- η) να υποχρεώσει την καθής να του καταβάλει τόκους επί των ως άνω οφειλομένων ποσών με επιτόκιο 8 %,
- θ) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα. »

- 6 Στις 19 Νοεμβρίου 1992, η Επιτροπή, με χωριστό δικόγραφο, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, με την οποία ισχυρίστηκε ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν περιείχε συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και ότι συνεπώς η προσφυγή ήταν απαράδεκτη.
- 7 Στις 18 Ιανουαρίου 1993, ο Paul De Hoe υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, με τις οποίες ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής.
- 8 Στη Διάταξή του (σκέψεις 20 και 21), το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ανεξάρτητα από τυχόν ανακλύπτοντα θέματα ορολογίας, η έκθεση αυτή πρέπει να είναι επαρκώς σαφής και ακριβής ώστε να παρέχει τη δυνατότητα στην καθής να προετοιμάσει την άμυνά της και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι η αφηρημένη μόνο παράθεση ισχυρισμών στο δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τις απαιτήσεις του Οργανισμού του και του Κανονισμού Διαδικασίας και ότι οι όροι «συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών», οι οποίοι χρησιμοποιούνται στα κείμενα αυτά, σημαίνουν ότι το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να διευκρινίζει σε τι συνίσταται ο ισχυρισμός επί του οποίου ερείδεται η προσφυγή (απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1961 στις υποθέσεις 19/60, 21/60, 2/61 και 3/61, *Fives Lille Cail κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής*, Rec. 1961, σ. 559).
- 9 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει (σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως) ότι «εν προκειμένω, το δικόγραφο δεν περιλαμβάνει ούτε στο ιστορικό του ούτε στο σκεπτικό του έκθεση, έστω και συνοπτική, των ισχυρισμών ή νομικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η παραπομπή την οποία κάνει το δικόγραφο στο σύνολο των συνημμένων του στοιχείων, προκειμένου να

εκθέσει τα νομικά σημεία, δεν ανταποκρίνεται ούτε στις απαιτήσεις του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ούτε στις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, περίπτωση γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί, πράγματι, να υποκαταστήσει την εκτίμηση του προσφεύγοντος-ενάγοντος με τη δική του εκτίμηση και να προσπαθήσει να ερευνήσει και να αναγνωρίσει στα συνημμένα τους ισχυρισμούς που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αποτελούν τη βάση της προσφυγής (Διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1993, T-72/92, Benzler κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-343), διότι τα συνημμένα αποτελούν απλώς αποδεικτικά στοιχεία, όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή. Επιπλέον και σε κάθε περίπτωση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στην προκειμένη υπόθεση τα συνημμένα δεν περιέχουν, όχι περισσότερο από το σώμα του δικογράφου, οποιαδήποτε επίκληση παραβίασεως γενικής αρχής του δικαίου της δημοσίας διοικήσεως, κανόνα του ΚΥΚ ή της νομολογίας».

- 10 Το Πρωτοδικείο θεωρεί (σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως) ότι «εξάλλου, το γεγονός της επαναλήψεως, στο σώμα του δικογράφου, όλου του περιεχομένου της προσφυγής δεν ανταποκρίνεται επίσης στους ορισμούς των προαναφερθεισών διατάξεων του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, η ενσωμάτωση αυτή δεν διαφοροποιείται καθόλου από ένα συνημμένο, αφού σε κάθε περίπτωση ο προσφεύγων-ενάγων, στο δικόγραφο του, δεν υποστηρίζει ότι επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς που αναγράφονται στην εν λόγω ένσταση, δεχόμενος άλλωστε ότι η ένσταση αυτή περιείχε την προβολή κάποιου ισχυρισμού».
- 11 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο θεωρεί (σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως) ότι «το δικόγραφο, όπως υποβλήθηκε στην εκτίμησή του, δεν του επιτρέπει να ασκήσει το δικαιοδοτικό έλεγχο τόσο ως προς τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως όσο και ως προς το βάσιμο της αξιώσεως αποζημιώσεως του προσφεύγοντος-ενάγοντος και ότι εμποδίζει την καθής-εναγομένη να αμυνθεί λυσιτελώς».
- 12 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι δικαιούται, σύμφωνα με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Νοεμβρίου 1991 στην υπόθεση T-21/90, Generlich κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1323), να αναπτύξει τους ισχυρισμούς του με το υπόμνημα απαντήσεως, το Πρωτοδικείο

τονίζει (σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως) ότι «το δικαίωμα αυτό προϋποθέτει ότι ο εν λόγω ισχυρισμός είχε τουλάχιστον διατυπωθεί στο δικόγραφο (βλ. ιδίως τη σκέψη 23 της πιο πάνω αποφάσεως). Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε προηγουμένως ότι στο δικόγραφο δεν υφίσταται καμία αναφορά, έστω και συνοπτική, των ισχυρισμών.»

13 Το Πρωτοδικείο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

14 Προς στήριξη της αναιρέσεώς του, ο αναιρεσείων επικαλείται εννέα λόγους: ο πρώτος λόγος στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας από το Πρωτοδικείο. Με τον δεύτερο, τέταρτο, πέμπτο και έκτο λόγο καθώς και το πρώτο σκέλος του ογδού λόγου προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε ενδελεχώς το σύνολο των αιτιάσεων του προσφεύγοντος. Με τον τρίτο και ένατο λόγο ο προσφεύγων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι ερμήνευσε εσφαλμένα την προμνησθείσα απόφαση στην υπόθεση *Generlich κατά Επιτροπής*. Ο έβδομος λόγος αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο κακώς υποστήριξε ότι το γεγονός ότι επαναλαμβάνεται στο δικόγραφο της προσφυγής αυτούσιο το περιεχόμενο της διοικητικής ενστάσεως δεν πληροί τους όρους των διατάξεων του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας. Το δεύτερο σκέλος του ογδού λόγου θεμελιώνεται στο ότι το Πρωτοδικείο, μη διαχωρίζοντας τις αξιώσεις αποζημιώσεως από τις λοιπές αιτιάσεις του προσφεύγοντος, τον εμπόδισε να εκθέσει τα συναφή με αυτό επιχειρήματά του.

15 Στο υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμη.

16 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, όταν είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη.

- 17 Προτού εξεταστούν οι λόγοι που προβάλλει ο αναιρεσείων, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση κανόνων δικαίου, εξαιρουμένης πάσης αμφισβήτησεως των πραγματικών περιστατικών όπως αυτά εκτιμήθηκαν κυριαρχικά από το Πρωτοδικείο (βλ. ιδίως απόφαση της 19ης Ιουνίου 1992 στην υπόθεση C-18/91 P, V. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-3997, σκέψη 15). Διαπνεόμενο από το ίδιο πνεύμα, το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλομένους νομικούς λόγους και επιχειρήματα στα οποία στηρίζονται τα αιτήματα της αναιρέσεως.
- 18 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει κατά τρόπο σαφή τα προσβαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ακύρωση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα στα οποία θεμελιώνεται ειδικά το αίτημα αυτό.
- 19 Συναφώς, διαπιστώνεται καταρχάς ότι δεν πληρούν την ανωτέρω προϋπόθεση οι λόγοι που προβάλλει ο αναιρεσείων οι οποίοι, βάλλοντας κατά της ουσιαστικής εξετάσεως του συνόλου των αιτιάσεών του από το Πρωτοδικείο (δεύτερος, τέταρτος, πέμπτος και έκτος λόγος, καθώς και πρώτο σκέλος του ογδόου λόγου), περιορίζονται στο να επαναλάβουν ή να αναπαραγάγουν κατά γράμμα τα ήδη προβληθέντα ενώπιον του Πρωτοδικείου επιχειρήματα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που απορρίφθηκαν από το Πρωτοδικείο, χωρίς να περιέχουν κανένα νομικό επιχείρημα προς στήριξη των αναιρετικών αιτημάτων. Συγκεκριμένα, τέτοιοι λόγοι αποβλέπουν, στην πραγματικότητα, στην απλή επανεξέταση του δικογράφου της προσφυγής και του υπομνήματος αντικρούσεως της ενστάσεως απαραδέκτου που κατατέθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, η επανεξέταση όμως αυτή δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.
- 20 Επομένως, οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως अपαράδεκτοι.

- 21 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστούν οι λόγοι και τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε ο αναιρεσείων για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 22 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβλεψε τη διάταξη αυτή επιτρέποντας στην Επιτροπή να προβάλει ένσταση απαραδέκτου, μολοντί η δυνατότητα αυτεπάγγελτης εξετάσεως του απαραδέκτου για λόγους δημοσίας τάξεως εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου.
- 23 Επ' αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι το προμνησθέν άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας παρέχει στον οποιονδήποτε καθού, στον οποίο κοινοποιήθηκε το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης, τη δυνατότητα να ζητήσει από το Πρωτοδικείο με χωριστό δικόγραφο να αποφανθεί επί του απαραδέκτου.
- 24 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.
- 25 Με τον τρίτο και ένατο λόγο, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο προέβη, στις σκέψεις 19 και 25 της αναιρεσιβαλλομένης Διατάξεως, σε κακή εφαρμογή της προμνησθείσας αποφάσεως στην υπόθεση *Generlich* κατά Επιτροπής.
- 26 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα. Στην αίτηση αναιρέσεως όμως ο αναιρεσείων εκθέτει μόνον ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να ερμηνεύσει διαφορετικά την προμνησθείσα απόφαση, χωρίς να προβάλει συναφώς κανένα νομικό επιχείρημα.

- 27 Επομένως, οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.
- 28 Με τον έβδομο λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι εσφαλμένα δέχθηκε ότι το γεγονός ότι επανέλαβε στο έγγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως αυτούσιο το περιεχόμενο της διοικητικής ενστάσεως δεν πληροί ούτε τους όρους του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ούτε εκείνους του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 29 Επ' αυτού, πρέπει να τονιστεί ότι στην προκειμένη περίπτωση η απλή επανάληψη στο έγγραφο της προσφυγής αυτούσιου του περιεχομένου της διοικητικής ενστάσεως δεν μπορεί να αναπληρώσει τη μη παράθεση των λόγων επί των οποίων θεμελιώνεται η προσφυγή. Επομένως, ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 23 της Διατάξεώς του, ότι μια τέτοια επανάληψη δεν πληροί τους όρους των προμνησθεισών διατάξεων του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 30 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.
- 31 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ογδόου λόγου, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο, μη διαχωρίζοντας τις αξιώσεις περί αποζημιώσεως από τις λοιπές αιτιάσεις, τον εμπόδισε να εκθέσει τα συναφή με αυτό επιχειρήματά του.
- 32 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ούτε η αίτηση αναιρέσεως περιέχει αναφορά των λόγων επί των οποίων θεμελιώνονται οι ισχυρισμοί αυτοί και συνεπώς το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη στο σύνολό της.

33 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

34 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι οι προβληθέντες από τον αναιρεσείοντα λόγος προς υποστήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως είναι είτε προδήλως απαράδεκτοι είτε προδήλως αβάσιμοι και επομένως πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εντούτοις, από το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου Κανονισμού προκύπτει ότι ο κανόνας αυτός δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση που η αναίρεση ασκείται από μόνιμο ή μη μόνιμο υπάλληλο ενός οργάνου.

36 Επομένως, πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Δεδομένου ότι ο Paul De Hoe ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τον Paul De Hoe στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 7 Μαρτίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

O. Duc